

ΑΠΟΠΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΣΤΕΥΘΗ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ἐκπληροῦται σαφέστατα τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος ὃ ὁ Δανιὴλ ἠρμήνευσε. Πράγματι ὁ Χριστὸς ἀπεσχίσθη ἀνερμηνεύτως, ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ θεῖον καὶ ἀλατόμητον ὄρος δηλαδὴ τὴν Θεοτόκον, ἰσοπέδωσε τὰ πάντα, συνέτριψε πᾶν ἐμπόδιον, καὶ τέλος παντοῦ εἰσεχώρησε, καὶ παντοῦ ἐπεβλήθη, ὑποτάξας ὑπὸ τὸ σιῆπτρόν Του πάσας τὰς βασιλείας τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, τῆς δὲ βασιλείας αὐτοῦ κατὰ τὸ ἐνύπνιον οὐκ ἔσται τέλος. Πῶς πιστεύεται ὡς Θεὸς ἐπὶ δισχίλια ἤδη ἔτη ἀπὸ τόσα δισεκατομμύρια σοφῶν καὶ ἀσόφων, ἐνῶ αἱ θεωρίαι του ἐξακολουθοῦν νὰ καλύπτονται ἀπὸ τὸν πλεον τοῦ μυστηρίου;! Πῶς ὑπετάγησαν εἰς αὐτὸν τόσαι μεγαλοφυΐαι, τόσα σιῆπτρα, τόσοι αἰῶνες, τόσοι τρομεροὶ ἐχθροὶ Του; Πῶς οὐδεμία κατὰ τοῦ ἔργου Του καὶ Αὐτοῦ διαβολὴ ἐπεκράτησεν ἀλλὰ τοῦναντίον πᾶσαι συνετρίβησαν; Πῶς τόσα δισεκατομμύρια ἤδη ἀπὸ αἰῶνων θεωροῦν ἔγκλημα τὴν παρακοὴν ἔστω καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην τῶν ἐντολῶν Του; Πῶς κατώρθωσεν ἄν ἦναι ἄνθρωπος νὰ στηρίξη ἐπὶ τῶν μυστηρίων τὴν Παγκόσμιον Μοναρχίαν Του αἰωνίως καὶ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς πρὸς Αὐτὸν πίστεως ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς καὶ τὰ σοφώτερα πνεύματα; Πῶς ἐν μόνῳ τῷ Χριστῷ συμβαίνει τὸ παράδοξον νὰ ἔχη ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς ὀπαδοὺς Του καὶ τ' ἀνάπαλιν ὡς προλαβόντες εἶπομεν; Μήπως δὲν ἐπαναλαμβάνεται τὸ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ σήμερον; Ὅτε πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν ὁ τῆς Ἰαπωνίας αὐτοκράτωρ διέταξε τὴν κατάργησιν ἐν τῷ κράτει του τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, τότε ἀκριβῶς αὕτη ἐν μέσῳ τῶν διωγμῶν καὶ φλογῶν ἀνεπτύχθη ἔτι περισσότερον πολεμοῦσα μὲ τὸ ὄπλον τοῦ Θεοῦ λόγου καὶ τῆς ἀγάπης. Παρόμοιον συνέβη καὶ ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Πῶς ἐξηγοῦνται ταῦτα; Πῶς συμβαίνει ὥστε μόνον οἱ ἄγριοι, οἱ ἡμιβάρβαροι καὶ ἐλάχιστοι ἐκκεντρικοὶ ἐκ τῶν πεπολιτισμένων νὰ μὴ πιστεύουν ὡς Θεὸν τὸν Χριστὸν; Ἄν ἦτο ψευδὴς ἡ διδασκαλία Του δὲν ἔπρεπε νὰ συμβαίη τὸ ἀν-

τίθετον; Δὲν ἔπρεπε λογικῶς μᾶλλον οἱ ἄγριοι καὶ ἡμιἄγριοι καὶ ὀλίγοι τὸ πολὺ ἐκ τῶν πεπολιτισμένων νὰ τὸν πιστεύουν; Πῶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετον; Ἄν συνέβαινε τὸ ἀντίθετον τότε μόνον ἠδύνατο νὰ χωρῆσῃ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἴσως δὲν εἶναι ἀληθὴς ἡ θρησκεία Του. Ἄν εἶναι δυσκολώτατον νὰ πείσῃ τις ἔστω καὶ ἓνα ν' ἀσπασθῇ τὴν γνώμην του, καὶ πολλῶ μᾶλλον νὰ τὸν ἀκολουθῇ τυφλῶς καὶ μέχρις αὐτοθυσίας; Ἄν καὶ ἄν τὸν πείσῃ τὸν ἀρνεῖται ἢ παρανοῇ τόσον συντόμως; Ἄν μόνον ἐφ' ὅσον ἀποβλέπῃ εἰς ὑλικὸν συμφέρον τὸν ἀκολουθῇ κ.λ.π. Πῶς ἐξηγεῖται ἡ τυφλὴ καὶ παγκόσμιος εἰς Χριστὸν πίστις μὴ ὑπάρχοντος ὑλικοῦ συμφέροντος ἀλλὰ τοῦναντίον; Πόσοι σήμερον εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀκολουθήσουν μέχρις αὐτοθυσίας τὸν Σωκράτην καὶ τοὺς ἄλλους μεγάλους ἄνδρας; Δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο παγκοίνως παραλογισμὸς καὶ ἀπίστευτον ἄν ἠκούετο ὅτι ἐθυσιάσθη κάποιος εἰς τιμὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος σήμερον; Πῶς διὰ τὸν Χριστὸν ἑκατομμύρια ὀλόκληρα ἐθυσιάσθησαν, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν κατ' ὄψιν, καὶ μετὰ τὸν ἀτιμωτικόν Του θάνατον; Τίς ἐπὶ 20 αἰῶνας μὲ αὔξουσιν διαρκῶς ἐπιρροὴν διευθύνει τὰς τύχας τοῦ κόσμου καὶ τὰς διανοίας τῶν δισεκατομμυρίων; Εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ σύρῃ τις ὀπισθὲν του τόσα δισεκατομμύρια ἐπὶ τόσους αἰῶνας συνεχῶς μετ' ἀπολύτου ἀθηντίας καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ ἢ ἀντιρρήσεως εἰς τόσα μυστήρια; Μήπως βῆμα πρὸς βῆμα δὲν τοῦ διημφισβήτησαν τὸ σιῆπτρον Ἰουδαῖοι, Εἰδωλολάτραι, Αὐτοκράτορες, Σοφοί, Μάγοι, Ἱερεῖς, προλήψεις, ψευδεῖς συκοφανταί, καὶ ἄπειρα ἄλλα; Ἦτο εὐκόλον μὲ τὴν σύγχρονον τότε νοοτροπίαν νὰ πιστευθῇ ὡς Θεὸς εἰς ἄσημος τέκτων σταυρωθεὶς ὡς κακοῦργος; Ἦτο εὐκόλον νὰ πιστεύσῃ ὁ κόσμος Θεὸν θνήσκοντα; Πῶς θὰ συνεβιβάζοντο ἀνθρωπίνως αἱ τόσαι ἀντίθετοι αὐταὶ ἐννοιαὶ; Μήπως ἐκολάκευσε τὰ αἰσθητήρια ἢ φιλοδοξίας τῶν πιστῶν ὡς π. χ. ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ καὶ αἱ ἄλλαι; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἐπέτρεπεν ὁ Θεὸς νὰ πιστευθῇ ὡς Θεὸς εἰς ἄνθρωπος καὶ τὸν ὅποιον περιέβαλε μὲ τόσῃ ἐύνοϊαν; Πῶς ἄνθρωπος τολμῶν νὰ θεοποιήσῃ ἑαυτὸν δὲν περιφρονεῖται ὡς παράφρων; Μήπως ἡ εἰδωλολατρικὴ ἐκείνη ἐ-

ποχή συνετέλεσεν εἰς τὴν θεοποίησιν; Ἐὰν ἡ πρὸς Αὐτὸν πίστις εἶναι ἀπότοκος τῆς εἰδωλολατρίας πῶς ἐξαφανίζει τὴν εἰδωλολατρίαν ὅπου ἐπικρατεῖ ἐνῶ ἔδει νὰ συμβαίῃ τὸναντίον; Μήπως ἡ διδασκαλία Του ἐν πολλοῖς δὲν φαίνεται παράλογος καὶ ἀποτροπαία ὡς π. χ. ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Θεία Κοινωνία; Πῶς παρὰ τὰς ἐναντιώσεις τοῦ πνεύματος, παρὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν αἰσθήσεων, καὶ τὴν τόσον ὑψηλὴν περὶ Θεοῦ διδασκαλίαν Του ἐπιστεύθη ὡς Θεὸς εἰς ἄνθρωπος καὶ δὴ μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν; Ἐὰν ἡλήθευε τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἡ θρησκεία Του ἡ ποταπωτέρα εἰδωλολατρεία; Καὶ Αὐτὸς ὁ χεῖριστος ἀπατεῶν ἂν ὄχι παράφρων; Ὁ φύ-

σει ὑπερόπτης ἄνθρωπος ὁ μὴ ὑποτασσόμενος πρὸ τῆς ἐμφανοῦς τοῦ Θεοῦ παντοδυναμίας πῶς ὑπετάγη τόσον εὐκόλως, καὶ τυφλῶς εἰς ἓνα ἄνθρωπον; Ἄλλὰ τότε πῶς ἡ ἀνοσιωτέρα θρησκεία θάπαρήγαγε τοὺς ὀσιωτέρους χαρακτῆρας; Καὶ τί καλὸν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸ ὅποῖον νὰ μὴ ὀφείληται εἰς τὸν Χριστιανισμόν; Καὶ ἂν ὁ κόσμος δὲν εὐδαιμονῆ τελείως δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ πλήρη ἐφαρμογὴν τῶν Χριστιανικῶν ἐντολῶν; Πῶς ἐξηγοῦνται πάντα ταῦτα ἂν πρὸς στιγμὴν ἀμφισβητήσωμεν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ; Ὡστε καὶ τὸ ὅτι ἐπιστεύθη ὡς Θεὸς καὶ δὴ ὡς ἐπιστεύθη εἶναι τρανωτάτη ἐπίσης τῆς Θεότητός Του ἀπόδειξις.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Δὲν παρέρχεται σχεδὸν ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναγνώσωμεν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων ὅτι φιλόανθρωποι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων διαθέτουν καὶ ἀφιερῶν χρηματικὰ ποσά, μικρὰ καὶ μεγάλα εἴτε διὰ τὴν ἀνάγεισιν καὶ τὴν διακόσμησιν ἱερῶν ναῶν εἴτε διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν ἰδρυμάτων εὐαγῶν.

Κατὰ περιόδους μάλιστα εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διαλαλεῖται καὶ ἐξυμνεῖται ἡ φιλόανθρωπος δρᾶσις κυριῶν καὶ δεσποινίδων κατὰ πάντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κοσμικῶν καὶ μηδέποτε δρώντων κατὰ τὸ πνεῦμα τὸ χριστιανικὸν καὶ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου ὁ ὄργασμός καὶ τοῦ κοινοῦ ὁ σκανδαλισμὸς ἔφθασεν εἰς τὸ ζενίθ ἐν τῷ κλειστῷ ἐκείνῳ χώρῳ τοῦ «Ζενίθ», διὰ τὸ ἄκοσμον τῆς ἐσθῆτος, διὰ τὴν γύμνωσιν τῆς σαρκὸς καὶ διὰ τὸ ἄσεμνον τῶν χωρῶν· πάντα δὲ ταῦτα χάριν σκοπῶν φιλανθρωπικῶν!

Εὐλόγως δὲ τις δὲν εἶνε δυνατὸν εἰ μὴ νὰ διαπορῆ διὰ τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην διασάλπισιν τῶν δωρεῶν καὶ τῶν ἐλεημοσυνῶν καὶ διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν τοιούτων φιλανθρωπικῶν ἐπιδημιῶν ἐκ μέρους τῶν παραδόξων τούτων ἐν Χριστῷ πιστῶν τῶν καὶ μάλιστα ἀξιούτων νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν δωρητῶν καὶ κοινωνικῶν εὐεργετῶν.

* * *

Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δικαιοῦμεθα καὶ ἡμεῖς ἐξ ἐνδιαφέροντος πάντοτε χριστιανικοῦ νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ νὰ εἰπωμεν:

Ἐνεκα τίνος ἀρὰ γε λόγου, τόσον εὐκόλως

νὰ λησμονῶμεν τὰς ὁλως σαφεῖς καὶ ρητὰς ἐπιταγὰς τοῦ θεοῦ ἡμῶν Νομοθέτου καὶ Λυτρωτοῦ, εἰς περίπτωσιν μάλιστα καθ' ἣν μετὰ περισσοῦς τῆς καυχήσεως θέλομεν ν' ἀνήκωμεν εἰς τὰς παρατάξεις τὰς χριστιανικὰς;

Ἄγνοοῦμεν ἀρὰ γε ὅτι Ἐκεῖνος ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως ἀπηγόρευσε τὴν ἐλεημοσύνην τὴν ἐπιδεικτικὴν εἰπὼν τὴν περιλάλητον ἐκείνην ρῆσιν «μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἢ δεξιὰ σου;

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀνάξειοι μαθηταὶ ὑπάρχοντες θεοῦ Διδασκάλου κατορθοῦμεν ὥστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν φιλανθρωπίαν μας ὄχι μόνον οἱ οἰκεῖοί μας καὶ οἱ συγγενεῖς μας, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι μας καὶ γνωστοί μας καὶ νὰ φέρεται τὸ ὄνομά μας εἰς τὰ χεῖλη ἀνθρώπων πάσης τάξεως κοινωνικῆς.

Καὶ κατόπιν ἀπὸ μίαν τοιαύτην καὶ τηλικαύτην φαρισαϊκὴν διατυμπάνισιν τῶν φιλανθρωπικῶν μας καὶ ἐνίοτε ἀκολάστως προκλητικὴν, ἔχομεν τὸ θάρρος, ἵνα μὴ εἰπωμεν τὴν ἀναιδέειαν καὶ τὸ θράσος, νὰ ὀνομαζώμεθα ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ χωρὶς νὰ ἔχομεν οὐδὲ ἴχνος ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον χριστιανικῆς, τῆς ἀποτελούσης τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ.

Ὡ! ὅποιαν βαθεῖαν ρίζαν καὶ ὀδόσιν δύναμις ἔχει τὸ πάθος τοῦτο τῆς κενοδοξίας ἐν τῷ τῆς ψυχῆς μας διὰ τὸν ἀνακαινισμόν καὶ ἐξαγνισμόν τῆς ὁποίας ἐχρειάσθη νὰ χυθῆ τὸ πανάγιον αἷμα ἐνὸς Θεοῦ Λυτρωτοῦ.

Ἀναμφισβητήτως ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν ἀπεριφράστως ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀγνοίας, ἀλλ' ἐν γνώσει, οὐχὶ ἐκ συναρπαγῆς, ἀλλ' ἐκ προθέσε-